

IN MEMORIAM

JĀNIS AUZUKALNS (11.09.1936–21.08.2024)

2024. gada 21. augustā mūžībā aizgājis bijušais RTU docents, RTU Goda darbinieks (2003) *Dr. sc. ing.* Jānis Auzukalns.

J. Auzukalns dzimis 1936. gada 11. septembrī Kalsnavas pagastā, 1961. gadā absolvējis Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas (LLA) Lauksaimniecības mehanizācijas fakultāti (LMF), iegūstot inženiera mehāniķa specialitāti. Pēc LLA absolvēšanas J. Auzukalns turpināja strādāt LMF Materiālu stiprības un mašīnu elementu katedrā par asistentu (1961–1965) un vecāko pasniedzēju (1965–1975), kā arī vienlaikus par pusslodzes asistentu (1962–1967) Rīgas Politehniskā institūta (RPI; tagad – RTU) Jelgavas mācību konsultāciju punktā.

No 1968. līdz 1971. gadam bija Latvijas Zinātņu akadēmijas Polimēru mehānikas institūta aspirants, 1974. gadā aizstāvēja tehnisko zinātņu kandidāta grādu, kas 1992. gadā nostrificēts par *Dr. sc. ing.*

J. Auzukalna turpmākā pedagoģiskā un zinātniskā darbība bija saistīta ar RPI / RTU. Vispirms viņš bija Celtniecības fakultātes Būvmehānikas katedras vecākais pasniedzējs (1975–1976), vēlāk – docents (1976–1986), tad Tēlotājas ģeometrijas un rasēšanas katedras vadītājs un docents (1986–1997). No 1997. līdz 2013. gadam turpināja strādāt par docentu Tēlotājas ģeometrijas un inženiergrafikas profesora grupā un Datorizētās inženiergrafikas katedrā.

J. Auzukalna intereses aptvēra materiālu pretestību, tēlotāju ģeometriju, klasisko inženiergrafiku, kā arī datorizēto inženiergrafiku. Viņu saistīja viss jaunais, un ar lielu entuziasmu jau no pagājušā gadsimta 1980. gadu beigām viņš aktīvi iesaistījās datorizētās rasēšanas metožu ieviešanā studiju procesā, kas tolaik tikko parādījās. Viens no pirmajiem Latvijā viņš apguva 3D CAD/CAM datorizētās projektēšanas programmatūru SEMA un mācīja to studentiem. J. Auzukalns bija ļoti zinošs un izpalīdzīgs darba kolēģis un studentu cienīts docētājs.

J. Auzukalna docētie studiju kursi: būvmehānika; tēlotāja ģeometrija un inženiergrafika; projekciju un mašīnbūves rasēšana; datorizētā projektēšana. Zinātniskās pētniecības galvenais virziens – armēto plastiku stiprība. Ir vairāk nekā 20 zinātnisko publikāciju autors, 17 mācību metodisko darbu, t.sk. mācību grāmatu «Materiālu pretestība», «Tehniskā grafika», «Inženiergrafika», «Būvgrafika» un «Tēlotāja ģeometrija» līdzautors.

Brīvo laiku viņš pavadīja kopā ar bērniem un nodarbojās ar sportu, visvairāk viņam patika dambrete – 1963. gadā viņš šajā sporta veidā ieguva Padomju Sociālistisko Republiku Savienības meistarkandidāta titulu.

Apbedīts Jelgavas Meža kapos.

RTU profesors Modris Dobelis,
BMF Būvniecības inženierzinātņu institūts

ULDIS BĒRZIŅŠ
(25.04.1953–09.11.2023)

2023. gada 11. novembrī mūžībā devies arhitekts, Arhitektūras fakultātes praktiskais docents Uldis Bērziņš.

U. Bērziņš dzimis Rīgā 1953. gada 25. aprīlī. 1971. gadā ar teicamām sekmēm absolvējis prestižo Rīgas 1. vidusskolu un 1977. gadā ieguvis arhitekta kvalifikāciju Rīgas Tehniskajā universitātē (RTU; tolaik – Rīgas Politehniskajā institūtā, RPI). Krietns profesionālā darba cēliens pagājis projektēšanas institūtā «Pilsētprojekts» (1977–1993). 1992. gadā kopā ar Alvi Zlaugotni un Annu Reinfeldi dibinājis Arhitektu biroju «TECTUM». 1997.–2000. gadā strādājis valsts AS «Rosme», kopš 2000. gada savas arhitekta prasmes licis lietā arhitektūras pakalpojumu uzņēmumā «Zenicoprojekts», kur darbojās kopā ar kolēģi un draugu Viktoru Valgumu (1948–2021).

U. Bērziņa domu pavediens allaž izcēlās ar precīzi strukturētu loģiku visā viņa teiktajā un secīgi atspoguļojās arī veiktajā. Bet paveikts ir daudz. Citu viņa radīto celtnu klāstā vismaz trīs noteikti ir starp tām, kuras laikam gan zina jebkurš rīdzinieks un ne tikai rīdzinieks vien. Kopā ar kolēģiem V. Valgumu, A. Zlaugotni u. c. projektēta «Rietumu bankas ēka» Rīgā, Vesetas ielā 7 (2010) un «Swedbank» augstceltne Balasta dambī 1a (2001–2004). Turpat netālu Ķīpsalā esošā izstāžu halle Āzenes ielā 8 k-1 (2000) ir gandrīz vienpersonisks U. Bērziņa auklējums. Arī pirms tam turpat blakus uzceltā izstāžu halle, kas sākotnēji bija domāta kā RTU sporta nams, tapusi ar viņa līdzdalību. Sadarbībā ar V. Valgumu izprojektētas un uzceltas arī citas iespaidīgas ēkas – viesnīca «Avalon» Kalēju ielā 70/72 (2008), biroju ēka Pērnavas ielā 83 (2017–2018), dzīvojamā ēka Strēlnieku ielā 7 (2015), kā arī dzīvojamās ēkas Olainē, Valmierā, Aizkrauklē, Daugavpilī, Jūrmalā u. c. Viņa darbi izpelnījušies vairākas atzinības dažādās arhitektūras sniegumu skatēs.

Pēdējos gados U. Bērziņš vairs aktīvi nepiedalījās arhitektūras radošajos procesos, toties visus spēkus un enerģiju veltīja jauno arhitektu profesionālajai izaugsmei. Pedagoģisko darbu RTU

Arhitektūras fakultātes praktiskā docenta amatā viņš līdztekus arhitekta praksei sāka jau 2002. gadā un turpināja to līdz pat pēdējam elpas vilcienam.

Viņa pieredze reālajā projektēšanā bija neatsverama vērtība arhitektiem nepieciešamo daudzveidīgo prasmju apguves gaitā. Arhitektūra ir ne tikai māksla šī jēdziena tēlainajā izpratnē, bet arī māksla radīt telpu atbilstoši milzum daudz nosacījumiem un regulējumiem, un U. Bērziņš vienmēr zināja pareizo punktu atbilstošajā normatīvajā aktā, prata to izskaidrot studentiem nevis kā radošās brīvības ierobežojumu, bet gan kā instrumentu, kas izmantojams, lai veicinātu vides kvalitāti.

U. Bērziņš bija profesionālās ētikas paraugs. Viņam patiesi sāpēja pēdējā laikā sadarītais Rīgas pilsētvidē un rūpēja viss, ko var paveikt dzīves telpas uzlabošanas nolūkā. Viņa atziņas paliks stingrākais pamats kolēģa piemiņai.

RTU Arhitektūras fakultātes vārdā
profesors Jānis Krastiņš

MĀRIS GREBSTELIS
(01.04.1952–29.11.2023)

2023. gada 29. novembrī mūžībā aizsaukts ilggadējais RTU Autotransporta nodaļas vadītājs Māris Grebstelis.

M. Grebstelis dzimis 1952. gada 1. aprīlī Madonā. 1985. gadā absolvējis Rīgas Politehnisko institūtu (no 1990 – RTU), iegūstot inženiera mehāniķa kvalifikāciju specialitātē «Automobiļi un automobiļu saimniecība». Darba gaitas viņš sāka 1970. gadā Latvijas Valsts universitātes Fizikas un matemātikas fakultātes laboranta amatā, pēc dienesta padomju armijā (1970–1972) strādāja par meistaru. Sekoja inženiera darbs Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas Zinātņu akadēmijas Polimēru mehānikas institūtā (1974–1985). Pēc inženiera studijām M. Grebstelis strādāja ar savu specialitāti saistītu darbu – bija laboratorijas vadītājs Rīgas autobusu fabrikā (1985–1988), darbnīcu vadītājs Latvijas Komunistiskās partijas Centrālkomitejas Autobāzē (1988–1991). Kopš 1991. gada aprīļa viņa darbavieta bija RTU. Mainoties struktūrvienību nosaukumiem, amats bijis gan Autosaimniecības, gan Autokombināta priekšnieks, tad Autotransporta nodaļas vadītājs, visbeidzot no 2019. gada – Tehniskās un transporta nodaļas vadītāja vietnieks. Strādāja RTU līdz 2023. gada vasarai. Vairāk nekā 30 gadu M. Grebstelis uzticīgi un godprātīgi strādāja universitātē, rūpējoties par RTU autoparku un nodrošinot visus kolēģiem nepieciešamos autotransporta pakalpojumus. Vienmēr laipns, atsaucīgs, izpalīdzīgs, gatavs darbam veltīt vairāk laika un pūļu, nekā prasa pienākums. Viņš mīlēja plēst jokus un allaž atrada labu vārdu, ar ko uzmundrināt kolēģus.

Brīvajā laikā Māris labprāt devās dabā, makšķerēja, vēroja putnus un fotografēja. Ne viens vien kolēģis svētku reizēs saņēma viņa iemūžinātas dabas ainiņas. Nodarbojies arī ar ūdenstūrismu un piedalījies sacensībās Polijā (1989).

Profesore Alīda Zigmunde

EGONS LAVENDELIS
(20.12.1934–18.10.2023)

2023. gada 18. oktobrī 88 gadu vecumā mūžībā devies inženieris mehāniķis, Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) emeritētais profesors (2003), bijušais Rīgas Politehniskā institūta / RTU rektors (1985–1999), Goda darbinieks (1986), valsts emeritētais zinātnieks (2004), Latvijas Zinātņu akadēmijas (LZA) akadēmiķis (1989) Egons Lavendelis.

E. Lavendelis dzimis 1934. gada 20. decembrī Rīgā. Pēc Rīgas industriālā politehnikuma absolvēšanas (1952) studēja Latvijas Valsts universitātes Mehānikas fakultātē. Pēc inženiera diploma saņemšanas 1957. gadā sāka strādāt savā *alma mater* par asistentu, 1958. gadā turpināja darbu atjaunotā Rīgas Politehniskā institūta (RPI, no 1990 – RTU) Teorētiskās mehānikas un materiālu pretestības katedrā (1958–1962), Materiālu pretestības katedrā (1962–2004) par asistentu, docentu, no 1967. gada – profesoru. 20 gadu vadīja Materiālu pretestības katedru (1965–1985), līdz kļuva par RPI rektoru (1985–1999), bija arī Mehānikas institūta direktors (1994–1999).

E. Lavendelis bija uzņēmuma «Getliņi Eko» ģenerāldirektors (2000–2003), LZA Senāta loceklis (1996–2001), vadījis mehānikas zinātņu skolu, kas bija atzīta Padomju Sociālistisko Republiku Savienībā un ārvalstīs, bija Eiropas Zinātņu akadēmijas īstētais loceklis inženierzinātnēs (2003).

E. Lavendelis pētījis augstas elastības mehānikas, vibrotehnikas, mašīnu un mehānismu teorijas jautājumus, ir vairāk nekā 350 zinātnisko rakstu un astoņu zinātnisko monogrāfiju autors. Par sasniegumiem zinātnē, paveikto pedagoģiskajā un administratīvajā darbā saņēmis ordeni «Goda zīme» (1971), Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas (LPSR) Zinātņu akadēmijas F. Candera prēmiju (1978), LZA Lielo medaļu (1994), Triju Zvaigžņu ordeni (2000), ieguvis LPSR Valsts prēmiju zinātnē (1988), LPSR Nopelniem bagātā zinātnes un tehnikas darbinieka (1984) nosaukumu. Mūsu augstskolas rektora amatā strādāja 14 gadu (1985–1999).

Profesore Alīda Zigmunde

PĒTERIS MILZARĀJS

(08.12.1935–25.08.2024)

Cienījamu gadu nastu mugurā, Latvijas arhitektu saimi atstājis kolēģis Pēteris Milzarājs – kluss, iejūtīgs un daudzpusīgs darbarūķis. 1960. gadā ieguvis augstāko izglītību mūsu toreizējā arhitektūras skolā – Rīgas Politehniskā institūta (RPI) Celtniecības fakultātes Arhitektūras katedrā –, viņš strauji izvērsa radošo darbību visai plašā arhitekta profesionālo prasmju aptvērumā. Viņa realizēto darbu klāstā ir gan visdažādāko publisko ēku, gan daudzdzīvokļu dzīvojamo namu, gan vienģimenes mājokļu pārbūves un jaunbūves, gan veselu apdzīvoto vietu vai atsevišķu kvartālu plānojumi. Viens no agrākajiem un arī pazīstamākajiem viņa veikumiem ir Liepājas koncertestrāde «Pūt vējiņi» (1960–1964) – leģendāra koncertvieta, kas ilgu laiku līdz ar Dzintaru koncertzāli bija tikai viena no Latvijā divām apjuntajām šāda veida kultūras būvēm. Pēc viņa projektiem tapusi Saldus rajona ciemata «Druva» administratīvā ēka līdz ar visu ciemata plānojumu (1973), Ziemeļu elektrotīklu administratīvā ēka Valmierā (1974), Starpkolhozu celtniecības organizācijas administratīvā ēka Siguldā, vairāki veikali un kafejnīcas Rīgā, vairāk nekā 20 vienģimenes dzīvojamās mājas, virkne pieminekļu un memoriālo ansambļu un vēl, un vēl.

P. Milzarāja vaļasprieks bija mūzika, bet radošo darbu viņš spējis sekmīgi savienot arī ar administratīviem pienākumiem. No 1967. līdz 1990. gadam viņš ir bijis projektu galvenais arhitekts Latvijas Kolhozu projektēšanas institūtā, tehniskās daļas galvenais arhitekts projektēšanas institūtā «Pilsētprojekts», galvenais arhitekts apvienībā «Silava», bet kopš pagājušā gadsimta 70. gadiem – galvenais arhitekts RPI studentu projektu birojā.

Savas prasmes viņš nodevis arī jaunajai paaudzei. 1963.–1967. gadā bijis vecākais pasniedzējs RPI Celtniecības fakultātē, bet pedagoģiskajam darbam plašāk pievēries 1988. gadā, kad kļuvis par docentu RPI Arhitektūras un celtniecības fakultātes Grafikas un arhitektūras kompozīcijas katedrā. Kopš 1991. gada viņš pildījis dekāna vietnieka mācību darbā pienākumus atjaunotajā Rīgas Tehniskās universitātes Arhitektūras fakultātē. Līdz 2007. gadam Pēteris Milzarājs

2024/8

vadījis praktiskās nodarbības studentiem arhitektūras projektēšanā un lasījis lekcijas studiju kursā «Ēku daļas», ar ko ciešā saistībā bija arī viņa pētījumi par Rīgas 19. un 20. gadsimta mijas ķieģeļu arhitektūru. Viņa teorētiskās zināšanas sakņojās iespaidīgā profesionālajā pieredzē un mērķtiecīgumā, ar kuru tika veikts ikviens darbs. Atcerēsimies kolēģi kā atsaucīgu, atbildīgu un ar smalku humora izjūtu apveltītu personību. Gaišu ceļu viņā saulē!

Profesors Jānis Krastiņš

ANDRIS OZOLS
(29.09.1943 – 18.08.2023)

2023. gada 18. augustā 79 gadu vecumā mūžībā devās inženieris elektriķis, ilggadējs Rīgas Politehniskā institūta (RPI) / Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) docētājs Andris Ozols.

A. Ozols dzimis 1943. gada 29. septembrī Jelgavā. Absolvējis vidusskolu Valmierā, tur arī sācis darba gaitas, strādājot par galdnieku Valmieras mēbeļu fabrikā. Pēc gada viņu iesauca padomju armijā, pēc tam – 1965. gadā – viņš kļuva par RPI Automātikas un skaitļošanas tehnikas fakultātes (ASTF, no 2001 – Datorzinātnes un informācijas tehnoloģijas fakultāte) studentu, izvēloties automātikas un telemehānikas specialitāti. Ieguvis inženiera elektriķa kvalifikāciju un saņēmis augstskolas diplomu (1970), A. Ozols iestājās darbā Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas Zinātņu akadēmijas Elektronikas un skaitļošanas tehnikas institūtā par inženieri. Viņa darbs bija saistīts ar automobiļu tehnisko diagnostiku un transporta kustības parametru pētīšanu.

1976. gada janvārī A. Ozols sāka strādāt savā *alma mater* par ASTF Elektromodelēšanas problēmu laboratorijas vecāko inženieri, jūnijā tika pārcelts darbā par vecāko pasniedzēju Automātikas un telemehānikas elementu un iekārtu katedrā, no kuras savukārt tika pārcelts uz Automātisko vadības sistēmu katedru, kur strādāja no 1976. gada oktobra līdz 1977. gada jūlijam. 1983. gadā A. Ozols atsāka darbu Automātisko vadības sistēmu katedrā vecākā pasniedzēja amatā, no 1988. gada jūlija kļuva par docentu. 1993. gadā, mainoties struktūrvienībām, pārcelts darbā uz Automātikas institūta Ciparu vadības un robotu tehnikas katedru, 1997. gadā – Datorvadības, automātikas un datortehnikas institūtu, pēc tam – Datorvadības sistēmu katedru. A. Ozols RTU strādāja līdz 2018. gada jūlijam. Zinātnē galvenie viņa darbības virzieni bija ceļu satiksmes integrētās vadības un informācijas sistēmas, datorvadība. Viņš izstrādāja, piemēram, luksofora zaļā signāla atlikušā laika fiksēšanas iekārtu, kas tika ieviesta Rīgas ielu krustojumos.

1984. gadā ieguva tehnisko zinātņu kandidāta grādu, kas 1993. gadā nostrificēts par inženierzinātņu doktora grādu. Studiju laikā A. Ozols allaž tika minēts kā viens no labākajiem augstskolas sportistiem desmitcīņā. Viņš ierindots Latvijas visu laiku 200 labāko vieglatlētu vidū.

Profesore Alīda Zigmunde

IVARS RAŅĶIS**(01.10.1937–12.05.2024)**

2024. gada 12. maijā mūžībā devies RTU Goda darbinieks (1997), ilggadējais profesors Ivars Raņķis (1937–2024).

I. Raņķis dzimis 1937. gadā. 1960. gadā absolvējis Rīgas Politehnisko institūtu (RPI; no 1990 – RTU). Darba gaitas sācis Rīgas elektromašīnbūves rūpnīcā, strādājot par inženieri (1958–1966).

No 1966. līdz 1968. gadam I. Raņķis studēja RPI Enerģētikas un elektrotehnikas fakultātes Rūpnieciskās un transporta elektrifikācijas katedras aspirantūrā. 1969. gadā ieguva tehnisko zinātņu kandidāta grādu. No 1973. līdz 1993. gadam bija docents RPI Automatizācijas elektrifikācijas piedziņas katedras docents. 1992. gadā zinātniskais grāds nostrificēts par habilitētā inženierzinātņu doktora grādu un gadu vēlāk ievēlēts par profesoru.

I. Raņķis bija viens no pirmajiem zinātniekiem Latvijā, kas pagājušā gadsimta 60. gados sāka veikt pētījumus par pusvadītāju enerģijas pārveidotājiem elektropiedziņas sistēmām. Sadarbībā ar Latvijas Zinātņu akadēmiju un Rīgas Elektromašīnbūves rūpnīcu viņš piedalījās lielaudas elektrotransporta vilces dzinēju bezkontakta ātruma regulēšanas sistēmu izstrādē uz tiristoru bāzes. Vēlāk I. Raņķis apkopoja teorētiskos un praktiskos rezultātus monogrāfijā par šādu sistēmu izveides un optimizācijas principiem. Izmantojot šo izstrādni, seši elektrovilcieni tika aprīkoti ar principiāli jaunajiem ātruma regulatoriem un sekmīgi darbojās Latvijā no 1969. gada līdz 1999. gadam. Vēlāk, 80. gados, profesors piedalījās elektroauto izstrādē — Latvijā tika izstrādāti tā dēvētie autokāri jeb iekrāvēji, kas rūpnīcās pārvadāja detaļas un dažādas citas kravas. Profesors I. Raņķis šajā jomā bijis atzīts speciālists visā toreizējā Padomju Savienībā.

Studentiem viņš lasīja lekcijas un vadīja studiju kursus par energoelektroniku, regulēšanas teorijas pamatiem, ražošanas procesu automatizācijas pamatiem, elektrotehnoloģiskām iekārtām, komutējamajiem pārveidotājiem.

I. Raņķis ir vairāk nekā 230 zinātnisko un mācību metodisko darbu un grāmatu, piemēram, «Iekārtu vadības elektroniskie elementi un mezglī» (1997) u. c. autors. Viņam pieder 45 izgudrojumi.

Par nozīmīgu devumu enerģētikā 2013. gadā viņš saņēma «Latvenergo» gada balvu. Savukārt 2018. gadā I. Raņķis ieguva RTU emeritētā profesora nosaukumu.

RTU Datorzinātnes, informācijas tehnoloģijas un
enerģētikas fakultāte

ELMĀRS RIEKSTIŅŠ
(02.08.1934–16.06.2024)

2024. gada 16. jūnijā mūžībā devies ilggadējs Rīgas Tehniskās universitātes mācībspēks docents Elmārs Riekstiņš.

E. Riekstiņš dzimis 1934. gada 2. augustā Cēsu novadā. Viņš bija izcils inženieris, pedagogs un zinātnieks, kura dzīves ceļš un darba devums ir palicis mūsu atmiņās.

E. Riekstiņš absolvēja Rīgas Politehniskā institūta (RPI; no 1990 – RTU) Mehānikas fakultātes vakara nodaļu 1960. gadā, iegūstot inženiera mehāniķa kvalifikāciju. Pēc studiju beigām viņš tika uzaicināts darbā Mašīnbūves tehnoloģijas katedrā, kur strādāja par asistentu, iesākot zinātniskos pētījumus darbmašīnu dinamikas jomā. No 1961. līdz 1964. gadam E. Riekstiņš turpināja mācīties un strādāt zinātnisko darbu RPI aspirantūrā. Pēc aspirantūras beigām viņš atgriezās asistenta amatā, specializējoties metālgriešanas darbmašīnu konstrukcijā un aprēķinos.

1965. gadā E. Riekstiņu ievēlēja par vecāko pasniedzēju. 1966. gadā viņš sāka strādāt Mašīnbūves iekārtu katedrā. Par docentu viņš tika ievēlēts 1990. gadā. No 2003. līdz pat 2016. gadam E. Riekstiņš bija Mašīnbūves tehnoloģijas institūta Materiālu apstrādes tehnoloģiju katedras docents.

E. Riekstiņš bija ne tikai izcils profesionālis, bet arī visu cienīts kolēģis. Viņa darbi un padomi iedvesmojuši daudzus jaunos inženierus un zinātniekus. Atvadāmies no E. Riekstiņa ar dziļu cieņu un sirsnīgu pateicību par visu, ko viņš savā garajā mūžā ir paveicis un sasniedzis.

BMF Mašīnbūves un biomedicīnas inženierijas institūts

PĒTERIS ŠIPKOVS
(16.06.1944–20.01.2024)

2024. gada 20. janvārī pārtrūcis RTU profesora, Latvijas Zinātņu akadēmijas (LZA) akadēmiķa *Dr. habil. sc. ing.* Pētera Šipkova dzīves pavediens.

P. Šipkovs dzimis 1944. gadā Gulbenē. Ar izcilām sekmēm absolvējis Gulbenes 1. vidusskolu. 1971. gadā ieguvis Rīgas Politehniskā institūta (no 1990 – Rīgas Tehniskā universitāte, RTU) automatizācijas un mašīnbūves kompleksās mehanizācijas inženiera diplomu. Vēlāk turpinājis studijas aspirantūrā, aizstāvējis disertāciju «Siltumapgādes kombinētās shēmas lauksaimnieciskajā ražošanā» un 1986. gadā ieguvis tehnisko zinātņu kandidāta grādu, kas 1993. gadā nostrificēts par habilitētā inženierzinātņu doktora grādu.

Pētera Šipkova darba mūžs bija veltīts enerģētikas nozarei. Ilgus gadus viņš strādāja LZA Fizikāli enerģētiskajā institūtā, sākotnēji par vecāko inženieri, pēc tam – zinātnisko sekretāru, granta vadītāju un institūta Enerģijas resursu laboratorijas vadītāju.

Viņa zinātniskais darbs saistīts ar atjaunīgo enerģijas avotu izmantošanas problēmām, kā arī ar enerģijas efektīvas izmantošanas, apgādes un drošības jautājumiem. Viņš ir īstenojis dažādus Eiropas Savienības projektus, vadījis Latvijas Zinātnes padomes sadarbības projektus un grantus, Izglītības un zinātnes ministrijas tirgus orientētus projektus, strādājis valsts pētījumu programmā «Modernu metožu un tehnoloģiju izpēte un izstrāde enerģētikā: videi draudzīgiem atjaunojamās enerģijas veidiem, enerģijas piegādes drošībai un enerģijas efektīvai izmantošanai». Savulaik, sadarbojoties ar Dānijas speciālistiem, realizēta lielākā Baltijā saules kolektora uzstādīšana Aizkrauklē. Enerģijas resursu laboratorijā izmēģināti bezreduktora vēja ģeneratoru eksperimentālie paraugi. Jāpiemin arī profesora devums jauno zinātnieku paaudzes izglītošanā un studentu zinātnisko darbu vadīšana.

P. Šipkovs ir vairāk nekā 140 zinātnisko darbu autors, trīs monogrāfiju un 11 grāmatu un brošūru līdzautors, saņēmis piecus patentus. Bijis daudzu starptautisku konferenču orgkomiteju loceklis,

aktīvi darbojies vairākās starptautiskās organizācijās *International Solar Energy Society, European Association for Solar Energy*, Pasaules Atjaunojamo energoresursu padomē u. c.

2010. gadā Pēteris Šipkovs ievēlēts par LZA īsteno locekli (akadēmiķi). 2019. gadā viņam piešķirts valsts emeritētā zinātnieka statuss.

P. Šipkova zinātniskais un pedagoģiskais darbs novērtēts ar dažādiem apbalvojumiem – LZA, AS« Latvijas Gāze» un Latvijas Izglītības fonda balvu (2008), LZA un «Itera Latvija» balvu (2012). 2020. gadā viņš saņēma AS «Latvenergo» un LZA profesora Alfrēda Vītola vārdbalvu par izcilu devumu enerģētikā.

Sabiedrisko attiecību departaments

LILITA RASMA TABARE

(13.02.1940–08.01.2024)

2024. gada 8. janvārī mūžībā devās ilggadējā kolēģe, RTU Goda darbiniece (1985) Lilita Rasma Tabare.

L. R. Tabare dzimusi 1940. gada 13. februārī Daugavpilī, absolvējusi Jēkabpils 1. vidusskolu (1958), Vecbebru lauksaimniecības tehnikumu (1961). Viņas pirmā darbavieta bija Rīgas Dārzu un parku trests. 1965. gada 10. novembrī L. R. Tabare sāka strādāt Rīgas Politehniskā institūta (no 1990 – Rīgas Tehniskā universitāte) Kadru daļā par mašīnrakstītāju, no 1966. gada novembra – par Mācību daļas inspektori, no 1973. gada septembra – par Kadru daļas vecāko inspektori, no 1990. gada – papildu darbā par inspektori Latvijas Jūras akadēmijā. 1994. gadā, mainoties augstskolas struktūrai, L. R. Tabare turpināja strādāt par Juridiskā un lietu pārvaldes dienesta, tad Personālvadības un lietvedības daļas vadošo speciālisti, papildus strādājot arī par vecāko inspektori. 2009. gadā viņas pamatdarbs atkal bija vecākā inspektore, no 2012. gada oktobra, reorganizējot atsevišķas RTU struktūrvienības, viņa bija Dokumentu pārvaldības nodaļas arhivāre, no 2016. gada aprīļa – arhiviste. 2017. gada sākumā no darba RTU L. R. Tabare aizgāja. RTU viņa nostrādāja vairāk nekā 50 gadu, savu darba pienākumus veicot apzinīgi un ar lielu atbildību.

Profesore Alīda Zigmunde

ULLA VILKA
(07.07.1973–11.08.2024)

Pēc smagas slimības 2024. gada 11. augustā mūžībā devusies mūsu kolēģe Ulla Vilka.

U. Vilka dzimusi 1973. gada 7. jūlijā Rīgā aktrises un mūziķa ģimenē. Pēc Rīgas 45. vidusskolas pabeigšanas iestājās Smiltenes tehnikumā, apgūstot veterinārmedicīnu. Viena no viņas dzīves lielākajām mīlestībām bija zirgi. Viss no mācībām brīvais laiks tika veltīts zirgiem – agrām rīta un vēlām vakara izjādēm un zirgu kopšanai. Pēc tehnikuma viņa vēlējās papildināt zināšanas studijās Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā (tagad – Latvijas Lauksaimniecības un biotehnoloģiju universitāte), taču studijas nepabeidza. Vēlāk studēja vācu valodas filoloģiju, iegūstot vācu valodas filologa kvalifikāciju.

RTU U. Vilka sāka strādāt 2007. gada 3. augustā, ieņemot Saimniecības departamenta projektu vadītājas amatu. Strādājot RTU, paralēli ieguva bakalaura grādu nekustamā īpašuma pārvaldībā. Vēlāk strādāja Iepirkumu nodaļā, pēc pārmaiņām RTU struktūrā – Tiesiskā nodrošinājuma nekustamā īpašuma jautājumos nodaļā, pēdējā gadā – Īpašumu un investīciju departamentā, nodarbojoties ar nekustamā īpašuma jautājumiem.

Viņa bija cilvēks, uz kuru vienmēr var paļauties, ar lielu atbildības sajūtu un precizitāti viņa veica jebkuru uzdevumu. Godīga, laipna, apveltīta ar iniciatīvu un neatlaidību, zinoša un profesionāla. Kolēģi īpaši uzsver ne vien viņas profesionalitāti, bet arī viņas cilvēciskās īpašības. Ar savu inteligenci, atsaucību, sirsnību, dzīvesprieku un lielisko humora izjūtu viņa allaž mācēja radīt brīnišķīgu atmosfēru darba kolektīvā.

Lai arī slimības laikā U. Vilcai izdevās strādāt īsu laiku, viņas iesaistīšanās un līdzdarbošanās līdz pat pēdējam brīdim bija apbrīnojama. Stāvot pāri lielajām sāpēm un ciešanām, viņa neapstājās un darīja, kamēr vien spēja.

Ar pateicību un sirsnību atcerēsimies kolēģi, kuras mūžs šajā saulē aprāvēs pārlieku agri.

RTU Īpašumu un investīciju departaments